

Hồi Thứ Bốn Mười Tư

DỪNG NGƯỜI LÀM MỒI NHỬ

Tông chủ Tây Tạng phản ứng nhanh khôn tả, quay người chộp vào thân kiếm, đồng thời tay trái vung chỉ điểm vào huyết Kinh Tinh Nhạ Nhận Linh.

Y thị như cố ý muốn trở tài trước mặt Ngũ Nhạc Thần Quân, chỉ thấy y thị nhẹ siết tay, tiếng ào ào vang lên, chuôi kiếm đã bị y thị bóp vụn như cám.

Ngũ Nhạc Thần Quân mặt tái ngắt, lão rất biết binh khí của mình, tuy chưa kể được là thượng cổ thần binh, nhưng được một cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm xử dụng, đương nhiên cũng chẳng phải tầm thường, vậy mà tông chủ Tây Tạng lại chộp bắt được một cách dễ dàng, đủ biết y thị võ công cao đến mức độ nào.

Tông chủ Tây Tạng lạnh lùng nhìn Nhạ Nhận Linh nói:

– Tôn giá còn tuyệt học gì chưa thi triển nữa không?

Ngũ Nhạc Thần Quân là người xảo quyệt, nghe vậy liền ngửa mặt cười to một tiếng, lắc đầu nói:

– Lão phu tự biết không phải địch thủ của tông chủ!

Tông chủ Tây Tạng cười:

– Vậy thì tôn giá nên nghe theo sự chỉ huy của bốn tông chủ là hơn.

Ngũ Nhạc Thần Quân thềm nhủ:

“Xem chừng y thị cũng định lợi dụng mình đối phó với ba ả nha đầu kia, mình phải uy hiếp y thị mới được.”

Đoạn bèn lạnh lùng nói:

– Tông chủ chỉ có thể thắng lão phu về võ công, còn ý chí lão phu e rằng tông chủ không sao khống chế được.

– Thật chẳng?

Ngũ Nhạc Thần Quân lạng người, song vẫn điềm tĩnh nói:

– Lão phu tin chắc là vậy!

Tông chủ Tây Tạng gơ gói thuốc bột trong tay lên nói:

– Thọ mạng tôn giá hẳn không đến nỗi chỉ có ba tháng chứ? Tuy nhiên, sau khi uống thuốc này vào sẽ rất khó chịu, mỗi bảy ngày phải

uống thuốc giải, nhưng nếu tôn giá cho là bốn tông chủ không thể không chế ý chí của tôn giá thì hãy thử xem.

Ngay khi ấy, cửa động bỗng mở ra, một bóng người phóng vào nhanh như chớp, Ngũ Nhạc Thần Quân đưa mắt nhìn, liền sững sốt kêu lên:

– Ô! Thất Tàn Tẩu!

Thất Tàn Tẩu chẳng đếm xỉa gì đến Ngũ Nhạc Thần Quân, bước vội đến trước mặt tông chủ Tây Tạng nói:

– Tông chủ, lão phu xin bằng lòng chấp nhận!

Trong khi nói, những giọt mồ hôi to cỡ hạt đậu từ trên trán tuôn rơi lã chã, mặt đầy vẻ đau khổ.

Tông chủ Tây Tạng cười khẩy:

– Lão chẳng phải đã bỏ đi rồi ư?

– Nhưng... nhưng...

– Bốn tông chủ đâu có hạn chế tự do của lão.

Thất Tàn Tẩu hai tay đặt trên nạng kiếm đã bắt đầu run rẩy, hết như bị sốt rét, nghe vậy vội van vãn:

– Tông chủ, bất luận tông chủ sai bảo lão phu làm gì, lão phu cũng sẵn sàng thi hành, quyết không dám kháng lệnh.

Ngũ Nhạc Thần Quân thấy vậy kinh hoàng thảm nhủ:

“Thuốc độc gì mà có thể khiến cho Thất Tàn Tẩu, một người tốt cùng tàn bạo phải cúi đầu tuân phục thế này?”

Tông chủ Tây Tạng lạnh lùng nói:

– Vậy thì lão hãy lăn đất mà ra, sẽ có người đưa thuốc giải cho lão.

Ngũ Nhạc Thần Quân bàng hoàng thảm nhủ:

“Đâu thể nào vậy được!

Nào ngờ, Thất Tàn Tẩu quả nhiên lăn dài trên đất ra ngoài.”

Tông chủ Tây Tạng lạnh lùng nhìn Ngũ Nhạc Thần Quân nói:

– Thần Quân có ý kiến gì?

– Thuốc này quả là lợi hại!

Tông chủ Tây Tạng cười:

– Khi nào tôn giá uống vào xong, bốn tông chủ sẽ cho tôn giá được tự do ngay.

Ngũ Nhạc Thần Quân cười:

– Tông chủ không sợ lão phu tìm được thuốc giải hay sao?

– Nếu như tôn giá tìm được.

Tông chủ Tây Tạng dứt lời, nhẹ bước đi về phía Ngũ Nhạc Thần Quân.

Ngũ Nhạc Thần Quân cả kinh, vội nói:

– Hãy khoan!

– Sao? Tôn giá bằng lòng rồi ư?

Ngũ Nhạc Thần Quân gật đầu:

– Không sai!

– Vậy hãy uống thuốc vào đi!

– Lại còn phải uống thuốc, chả lẽ tông chủ không tin lão phu ư?

Tông chủ Tây Tạng cười:

– Đây là quy định của bốn tông chủ!

– Lão phu xưa nay nói là giữ lời!

– Bốn tông chủ cũng vậy!

Ngũ Nhạc Thần Quân thấy vậy, biết không uống không xong, đành nói:

– Tông chủ có thể chấp thuận điều kiện lão phu đưa ra không?

Tông chủ Tây Tạng cười lảng lơ:

– Tôn giá nghĩ là bốn tông chủ chắc chắn chấp thuận ư?

Ngũ Nhạc Thần Quân thản nhiên cười:

– Nếu tông chủ muốn lão phu tâm phục khẩu phục thì không nên cự tuyệt là hơn, đúng chẳng?

Tông chủ Tây Tạng gật đầu:

– Rất có lý, thử nói nghe xem!

– Nếu tông chủ không chấp thuận, lão phu nói ra cũng bằng không.

– Dường như bốn tông chủ có quyền quyết định thì phải?

Ngũ Nhạc Thần Quân biến sắc mặt, như định nổi dóa, song nghĩ lại thấy mình đã hoàn toàn nằm trong sự khống chế của tông chủ Tây Tạng, nói nhiều cũng vô ích, bèn ha hả cười nói:

– Đúng, rất đúng!

Tông chủ Tây Tạng cười:

– Thần Quân rất thức thời vụ, thật không hổ là một bậc kiêu hùng, hãy nói đi!

– Điều thứ nhất, tông chủ phải dành cho lão phu một vị trí không cao không thấp, để khi cần thiết có thể chỉ huy một bộ phận nhân lực

hầu hoàn thành mệnh lệnh của tông chủ.

Nhạc Nhạn Linh nghe vậy hết sức lo lắng và tức giận, nhưng rất tiếc là chàng không nói được, đành thầm nhủ:

“Người này mà thay đổi, võ lâm Trung Nguyên hẳn sẽ gặp thảm họa.”

Tông chủ Tây Tạng cười nói:

– Đó là lẽ đương nhiên! Nhưng người đưa thuốc phải có chức vị cao hơn tôn giá, đến lúc ấy bôn tông chủ sẽ phát cho tôn giá một mệnh phù, hãy yên tâm đi!

Ngũ Nhạc Thần Quân đưa tay chỉ Nhạc Nhạn Linh nói tiếp:

– Điều thứ nhì, phải hạ sát tiểu tử này ngay!

– Vì sao?

Ngũ Nhạc Thần Quân nghiêm giọng:

– Bởi vì y đã biết hết bí mật giữa chúng ta!

Tông chủ Tây Tạng cười:

– Không được, giá trị lợi dụng của y to lớn hơn tôn giá nhiều, không thể giết được.

Ngũ Nhạc Thần Quân bất bình:

– Tông chủ đã dùng lão phu thì không nên dùng y nữa!

Tông chủ Tây Tạng danh giọng:

– Chỉ y mới có thể dụ dẫn ba ả nha đầu kia, sở dĩ bôn tông chủ phải dùng tôn giá chỉ là định phái tôn giá đi báo cho họ biết là Nhạc Nhạn Linh hãy còn sống và đang nằm trong tay bôn tông chủ mà thôi.

– Họ chẳng phải đang nằm trong sự khống chế của tông chủ hay sao?

Tông chủ Tây Tạng biến sắc mặt:

– Dù họ hiện đang bị giam hãm trong lòng núi, nhưng bôn tông chủ nói thật không sợ xấu hổ, ba ả nha đầu ấy trí lược đều không kém hơn bôn tông chủ, muốn nhờ vào những chướng ngại thiên nhiên sát hại họ, e rằng không thể được.

– Giam hãm họ lâu, dĩ nhiên họ cũng có thể chết đói.

– Vấn đề chính là không thể nào giam hãm họ lâu.

Nhạc Nhạn Linh thầm mừng nghĩ:

“Chỉ cần họ không chết, yêu nữ người khó mà toại nguyện được!”

Giờ đây, chàng bỗng dưng hết sức quý mến ba nàng kia.

Ngũ Nhạc Thần Quân hỏi:

– Vậy lão phu báo cho họ biết bằng cách nào?

– Nếu bốn tông chủ đoán không lầm, có lẽ Thái Phụng Tiên Tử đã thoát thân, y thị mà thoát thân, hẳn phải kiếm Nhạc Nhạn Linh, và trong lúc y thị tìm kiếm, những người khác cũng sẽ lần lượt được phóng thích, lúc ấy bốn tông chủ sẽ sắp đặt một nơi nào đó để cho họ giải cứu tôn giá.

Ngũ Nhạc Thần Quân đảo mắt một vòng, thắc mắt hỏi:

– Sao trong thạch thất tông chủ không bố trí cơ quan?

– Đó là việc riêng của bốn tông chủ, nhưng lần sau các vị vào trong lòng núi này, có lẽ không còn an toàn như vậy đâu!

Tông chủ Tây Tạng ngưng lời, vung tay ném gói giấy cho Ngũ Nhạc Thần Quân, nói tiếp:

– Hãy uống vào đi!

Ngũ Nhạc Thần Quân biết phản kháng chỉ chuốc nhục vào thân, liền đón lấy, bấm bụng trút hết gói thuốc bột vào miệng.

Tông chủ Tây Tạng gật đầu cười nói:

– Tốt lắm, khi nào sự thành, tôn giá sẽ là người đệ nhất công thần.

Ngũ Nhạc Thần Quân cười áo nã:

– Nếu tông chủ muốn ban thưởng lão phu chỉ xin cầu được sống là đủ.

Tông chủ Tây Tạng cười:

– E rằng không chỉ có vậy thôi, giờ tôn giá hãy theo cửa kia đi thẳng ra, thấy đường cứ đi, nhất định sẽ đến nơi bốn tông chủ đã định.

– Khi gặp họ phải thế nào?

Tông chủ Tây Tạng mặt lộ sát cơ:

– Cứ nói là Nhạc Nhạn Linh đang bị giam cầm trên Viên Sầu nhai!

– Tông chủ đã bố trí sẵn sàng rồi phải không?

Tông chủ Tây Tạng danh giọng:

– Tôn giá với ba ả kia đều đã rõ, còn hỏi làm gì?

– Vậy lão phu xin cáo từ!

Ngũ Nhạc Thần Quân sải bước đi ra khỏi thạch thất.

Tông chủ Tây Tạng quay lại bồng Nhạc Nhạn Linh lên, cất bước đi ra cửa, vừa đi vừa cười nói:

– Các hạ hẳn là không ngờ mình lại hữu dụng đối với bốn tông chủ

như vậy phải không? Ô, các hạ thật anh tuấn, thảo nào Thái Phụng Tiên Tử say mê thế kia.

Đoạn khúc khích cười, cúi xuống hôn nhẹ một cái trên má Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh lúc này có miệng mà không nói được, tức đến vỡ tung lồng ngực.

Đá đen nhô cao trùng trùng điệp điệp, loạn thạch đầy rẫy khắp nơi, không có cây cỏ, hoang vu đến mức chẳng chút sinh khí.

Trên không mây trắng lững lờ trôi, dưới núi sương nhẹ như khói, trong hoang vu ngập đầy vô vàn sát cơ.

Nơi đây chính là Viên Sâu Nhai, qua danh biết nghĩa, ngay cả giới leo trèo như loài vượn khỉ mà còn không lên được ngọn núi này, đủ biết hiểm trở đến dường nào.

Trên một hóm đá nhọn ở đỉnh núi, Nhạc Nhạn Linh đang ngồi lặng yên, bởi sợi xích sắt to chia ra xiềng vào huyết mạch tay chân chàng, khiến chàng không thể nào vận công được.

Thật ra đó là thừa, bởi sau hai lần sử dụng chiêu Thiên Giáng Huyết Vũ, Nhạc Nhạn Linh đã không khôi phục công lực nữa.

Ánh nắng một ngày trời đã khiến sắc mặt trắng hồng của Nhạc Nhạn Linh trở nên đen sạm, chàng lặng nhìn mặt trời lặn dần xuống ở non tây, thầm cầu khẩn:

– Cầu trời xót thương cho chúng sinh thiên hạ, đừng để họ đến đây!
Bỗng có tiếng bước chân đi đến, rồi thì một giọng nói thô bạo cất lên:

– Tiểu tử, ngươi có đói không hả?

Nhạc Nhạn Linh ngược mắt nhìn hai gã đại hán, cười khẩy nói:

– Khi nào Nhạc mỗ đói sẽ gọi!

Gã đại hán bên phải nói:

– Hừ, chả lẽ bọn ta đến đây để hầu hạ ngươi hay sao?

Đại hán bên trái tức giận:

– Bọn ta phải canh chừng ngươi!

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy:

– Hai vị tự tin đủ khả năng chăng?

Hai gã đại cùng tiến tới một bước nói:

– Ngươi có muốn thử không?

Nhạc Nhạn Linh cười phá lên:

– Mặc dù Nhạc mỗ bị xiềng tại đây nhưng cũng chẳng xem các vị ra gì!

Hai gã đại hán tức giận buông tiếng gầm to, cùng tung mình lao bổ vào Nhạc Nhạn Linh, vung tay chộp vào xích sắt xiềng chân chàng.

Nhạc Nhạn Linh lúc này tuy công lực bị hạn chế, nhưng chiêu thức vẫn còn, hai chân duỗi ra với chiêu Thước Tước Đặng chỉ (chim khách tung vuốt) đá vào chân hai đại hán, khiến hai gã đau đớn hét lên song vẫn chộp được xích sắt.

Hai gã đại hán mỗi gã nắm lấy một sợi xích bằng sắt, gã bên trái cười khoái trá nói:

– Theo lời tông chủ căn dặn, vì để cho ba ả nha đầu kia đau lòng, đành phải cho người ném chút mùi đau khổ thôi. Nào, lão Trương, chúng ta kéo!

Hai người đứng sang hai phía, vừa định ra sức kéo, bỗng nghe một giọng sắc lạnh nói:

– Các người không xứng đáng!

Hai gã đại hán nghe tiếng quay phắt lại nhìn, chỉ thấy đó là một người đàn bà cung trang đẹp tuyệt trần, tuổi chừng bốn mươi, liền buột miệng hỏi:

– Phương giá là ai?

Mỹ phụ cung trang giọng lạnh toát:

– Các người hãy đi mà hỏi Diêm Vương!

Đoạn chỉ thấy bà ta nhẹ nhàng phất tay, hai gã đại hán đã im lìm bay xuống vực thẳm.

Đó hiển nhiên không phải là một môn võ công tầm thường, bởi lẽ hai gã đại hán kia chớ hề kêu được một tiếng đã hồn lìa khỏi xác.

Nhạc Nhạn Linh thờ thần nhìn thiếu phụ mặt lạnh như băng sương đi đến gần chẳng biết sẽ đối với mình thế nào, lòng hết sức bồn chồn hồi hộp.

Mỹ phụ cung trang đi đến lần lượt bứt đứt bốn sợi xích sắt xiềng khóa tay chân Nhạc Nhạn Linh, lạnh lùng nói:

– Đứng lên!

Nhạc Nhạn Linh chậm chậm đứng lên ơ hờ nói:

– Qua thái độ của phu nhân, hiển nhiên phu nhân không phải là cứu tại hạ.

Mỹ phụ cung trang thoáng biến sắc mặt, nhưng chỉ trong khoảnh khắc đã tan biến, lạnh lùng nói:

– Người có quen biết Mai Ngọc Sương không?

Nhạc Nhạn Linh sửng sốt:

– Phu nhân hỏi nàng ấy chi vậy? Đã gặp gì bất trắc phải không?

Mỹ phụ cung trang mặt lộ sát cơ:

– Vậy là người quen biết chứ gì?

Nhạc Nhạn Linh gật đầu:

– Chẳng những quen biết mà Ngọc Sương còn là vợ của tại hạ!

Mỹ phụ cung trang gằn giọng:

– Vậy là kẻ như đã tự tuyên bố tội chết của mình rồi!

Nhạc Nhạn Linh giật mình:

– Phu nhân là ai?

Mỹ phụ cung trang đột nhiên vung chưởng quát:

– Sư phụ củ Mti NgLc Sương!